MOVE
pedagogik

Dilemma – ”När vårdnadshavare inte förstår skolans bild ”

Jag tycker det är svårt med kontakten med föräldrar eller också Inte kontakten med föräldrar. Jag arbetar i en klass på 12 elever, där jag skulle uppskatta upp till 6 av elevernas föräldrar som att de vägrar att t.ex. utreda, lyssna eller förstå svårigheter deras barn möter i vardagen. Att det på ett sätt är en konstant förnekelse i sitt egets barn bästa. Det jag tycker utmanar i denna situation är att vi som är med barnet konstant varje dag i en arbetsmiljö ser ju hur eleven fungerar, men främst inte fungerar i olika typer av skolsituationer. Alltså verkligen HUR når man fram till en förälder som lägger ned utredningar gång på gång, som vägrar ge sin barn extraanpassningar på den nivån, ni vet, så att skolan helt plötsligt ger extraanpassningar men ”bakom förälderns rygg”? Hur förklarar man, når man fram till en förälder vars barn har en intellektuell nedsättning, som inte behöver vara en specifik diagnos på papper, men en väldigt tydlig del av vardagen, när de väljer att utgå från att ”Nej, mitt barn är det inte fel på”?

Reflektionsfrågor:

Har du mött detta runt den elev/de elever du arbetar kring?

Hur tror du vårdnadshavarens känner sig?

Hur tror du skolpersonalen känner sig?

Vad tänker du kan underlätta att de båda möts i en bättre och mera konstruktiv dialog?

Hur arbetar du/ ni på er skola med föräldrar?

Hur hjälper ni vårdnadshavare att bättre förstå hur det fungerar i skolan?

Hur kan man bättre tydliggöra det ni som skola menar/vill säga för en vårdnadshavare?

Vägledning:

När man har svårigheter att möta vårdnadshavare i dialog så kan det många gånger bara bra att de till exempel får vara med i skolan en dag eller att man på andra sätt arbetar med att visualisera så de ser vad ni som skolpersonal menar. Att sätta in anpassningar har ni som skolpersonal rätt att göra för ni arbetar ju för barnets bästa. Utredningar däremot kan vara svårt att göra utan vårdnadshavarens medgivande. Oavsett är det alltid bra att arbeta fram en ”allians” så att de kan känna och se, inte bara höra, att ni vill deras barns bästa. VI har deltagit en del möten där just bra kartläggningar dr även de som föräldrar varit en del av dem varit bra sätt att påvisa hur det ser ut. Där brukar det ibland bli tydligt för dem att den verksamheten som skola är kräver helt andra saker än vad hemmet gör. Bara för att de inte upplever några svårigheter i hemmiljön så betyder det ju inte att skolmiljön blir för svår. Viktigast är att arbeta för att minska dessa svårigheter där ni kan påverka, alltså i skolmiljön. Ni behöver snarare än be om lov förklarar och visa hur ni tänker gå till väga. Visa att ni

medvetet gör vissa anpassningar för att det kommer gynna deras barn och hjälpa hen att utvecklas. Barnet är ert gemensamma fokus. Vi måste därför tydliggöra det vi ser och hur vi kommer arbeta. Har många gånger varit med om att vi sitter även med vårdnadshavare i ”prat”möten och behöver visa och visualisera även dessa mera så det kan förstå bättre, vad och varför vi gör som vi gör och vad vi tror kan stötta eleven framåt. Ibland tror vi att de är lätt att tror att vårdnadshavare vet kring skolans verksamhet och vad som krävs av eleven men många gånger kan just ökad förståelse mera konkret visad vara nyckeln till att de ska förstå. Gör gärna också observationer för att påvisa vad ni sett över tid. Som ett exempel så var vi i ett möte med en förälder som en gång ville att deras son skulle vara mera med inne i klassrummet fastän skolan såg att det blev för svårt för eleven och det gynnade honom att sitta i ett lugnare rum utan distraktioner utifrån att spara energi, mindre konflikter och få skolarbete gjort. Föräldern i detta fall vara rädda att han inte skulle vara med i det sociala och vi beskrev muntligt att han får den tiden också. Hen kunde inte förstå det förrän vi tog ett schema och färglade alla de lektioner han var mera enskilt och sedan alla andra då han fanns i den större gruppen med en annan färg, vi räknande även med raster, lunch och fritidshemstiden. Då blev det tydligt att de tillfällen han satt mera enskilt inte alls var så många i förhållande till allt annat då han var i den stora gruppen. Detta lugnade föräldern direkt och visade att han ändå hade ett socialt samspel. Rädsla och sorg men även okunskap kan tyvärr många gånger ställa till det och att visualisera kan hjälpa alla att öka känslan av sammanhang.